

www.har-el.org

Navigating Change and Tradition: A Case Study

Rabbi Herzl Hefter

במדבר פרק ז

(א) וַיְהִי בַיּוֹם כְּלוּת מִשֶּׁה לְהִקִּים אֶת־הַמִּשְׁכָּן וַיִּמְשַׁח אֹתוֹ וַיִּקְדֹּשׁ אֹתוֹ וְאֶת־כָּל־כְּלוֹי וְאֶת־הַמִּזְבֵּחַ וְאֶת־כָּל־כְּלוֹי וַיִּמְשַׁחֵם וַיִּקְדֹּשׁ אֹתָם: (ב) וַיִּקְרִיבוּ נְשִׂאֵי יִשְׂרָאֵל רֹאשֵׁי בֵּית אֲבוֹתָם הֵם נְשִׂאֵי הַמִּטֹּת הֵם הָעֹמְדִים עַל־הַפְּקָדִים: (ג) וַיָּבִיאוּ אֶת־קַרְבָּנָם לִפְנֵי יְקֹזֵק שֵׁשׁ־עֶגְלוֹת צֶבֶעַ וְשֵׁנִי עֶשֶׂר בָּקָר עֶגְלָה עַל־שְׁנֵי הַנְּשִׂאִים וְשׁוֹר לְאֶחָד וַיִּקְרִיבוּ אוֹתָם לִפְנֵי הַמִּשְׁכָּן: (ד) וַיֹּאמֶר יְקֹזֵק אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: (ה) קַח מֵאֹתָם וְהִי לְעֹבֵד אֶת־עֲבֹדַת אֱהֹל מוֹעֵד וְנִתְּנָה אוֹתָם אֶל־הַלְוִיִּם אִישׁ כְּפִי עֲבֹדָתוֹ: (ו) וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת־הָעֶגְלוֹת וְאֶת־הַבָּקָר וַיִּתֵּן אוֹתָם אֶל־הַלְוִיִּם: (ז) אֶתֹּ שְׁתֵּי הָעֶגְלוֹת וְאֶת אַרְבַּעַת הַבָּקָר נָתַן לִבְנֵי גֵרְשׁוֹן כְּפִי עֲבֹדָתָם: (ח) וְאֶתֹ אַרְבַּע הָעֶגְלוֹת וְאֶת שְׁמֹנֶת הַבָּקָר נָתַן לִבְנֵי מֵרָרִי כְּפִי עֲבֹדָתָם בְּיַד אִיתָמָר בִּן־אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן: (ט) וְלִבְנֵי קָהָת לֹא נָתַן כִּי־עֲבֹדַת הַקֹּדֶשׁ עֲלֵהֶם בְּכַתֵּף יְשָׂאוּ:

When Moses finished setting up the tabernacle, he anointed and consecrated it and all its furnishings. He also anointed and consecrated the altar and all its utensils. ² Then the leaders of Israel, the heads of families who were the tribal leaders in charge of those who were counted, made offerings. ³ They brought as their gifts before the Lord six covered carts and twelve oxen—an ox from each leader and a cart from every two. These they presented before the tabernacle. ⁴ The Lord said to Moses, ⁵ “Accept these from them, that they may be used in the work at the tent of meeting. Give them to the Levites as each man’s work requires.” ⁶ So Moses took the carts and oxen and gave them to the Levites. ⁷ He gave two carts and four oxen to the Gershonites, as their work required,⁸ and he gave four carts and eight oxen to the Merarites, as their work required. They were all under the direction of Ithamar son of Aaron, the priest. ⁹ But Moses did not give any to the Kohathites, because they were to carry on their shoulders the holy things, for which they were responsible.

רש"י במדבר פרק ז

(ב) **הם נשיאי המטת** - שהיו שוטרים עליהם במצרים והיו מוכים עליהם, שנאמר (שמות ה, יד) ויכו שוטרי בני ישראל וגו':

ויקריבו אותם לפני המשכן - שלא קבל משה מידם עד שנאמר לו מפי המקום.

(י) **ויקריבו הנשאים את חנכת המזבח** - לאחר שהתנדבו העגלות והבקר לשאת המשכן, נשאם לבם להתנדב קרבנות המזבח לחנכו:

They were the leaders of the tribes: They were the officers [appointed] over them in Egypt, and they were beaten on account of them, as it says, “The officers of the children of Israel were beaten” ([Exod.](#)

5:14). [Rashi interprets הַמִּטֵּת as "the sticks." Hence, נְשִׂיאי הַמִּטֵּת means "the chieftains who were beaten with sticks."] - [Sifrei 1:145]

they presented them in front of the Mishkan: for Moses did not accept them from their hands until he was instructed to do so by the Omnipresent

The chieftains brought [offerings for] the dedication of the altar: After they had contributed the wagons and the oxen for carrying the Mishkan, they were inspired to contribute offerings for the altar to dedicate it.

מי השילוח

ויביאו את קרבנם לפני ה' שש עגלות צב ושני עשר בקר עגלה על שני הנשיאים ושור לאחד ויקריבו אותם לפני המשכן, כי באמת ה' להם גודל רחמנות על הלויים הנושאים שישאו משא כבידה ולכן לא היו יודעים מה לעשות כי לא ה' עפ"י הדבור למשה ויראו פן נצרכו הלויים לעמל את גופם בעבודת המשא בכדי שיזדכך לבם, כי נמצא לפעמים שלא יוכל האדם להזדכך לבו עד שיעבוד את הש"י בגופו, ואולי אין הרחמנות הזו מ' רק ממה שנמצא במזג להם ובמקום שאין הש"י חפץ נקרא רחמי רשעים אכזרי, ע"כ ראוי שיביאו שני הנשיאים עגלה כי שנים שיעשו דבר יסכי' הש"י עמם, כמ"ש ובדעת צדיקים יחלצו היינו כאשר יסכימו שני תלמידי חכמים לדעת אחת. ושור לאחד כי תפסת מועט תפסת כי לא רצה לסמוך על דעתו וכאשר ראה שחבירו הסכים לזה אז הבינו כי מה' הוא כמ"ש בירמי' כאשר בא חנמאל ויאמר לו קנה לך אז אמר ואדע כי מה' הוא, כמו שמבואר בפסוק ואלקי מסכה כו', וכאשר ראה משרע"ה השתומם מאוד, וסבר שנגלה עליהם הדבור בלא ידיעתו עד שאמר לו הש"י קח מאתם היינו שלא ה' רק מדעת עצמם ועכ"ז קח מאתם שכיוונו לאמיתת רצוני כי כן ה' רצוני שיתנדבו שור לאחד ועגלה על שני הנשיאים:

They brought as their gifts before the Lord six covered carts and twelve oxen—an ox from each leader and a cart from every two... [The tribal heads] had great compassion towards the Levites who were bearing the heavy burden yet they did not know what action to take since there was no Word from God through Moses. They were concerned that perhaps the Levites were in need of physical labor in order to purify their hearts (since sometimes it is not possible for a person to purify their heart without enduring physical labor of God.) [They were concerned that] perhaps this compassion was a product of their nature. And in a situation where one displays compassion which God does not desire, that compassion is called the "compassion of the evil doers is cruelty."

This is why it is fitting that two tribal leaders should bring one wagon together, because two people that take action together, God concurs with them. ... **an ox from each leader** – because if you grasp the minimal then you have grasped something. [The leaders] did not wish to rely upon their own intuition. But when they saw that their comrades agreed with them they understood that this was the Will of God [...] When Moses saw this he was dumbstruck for he thought that the Word was revealed to them without his knowledge. Until God said to him, "Accept these from them" that is to say that it was *'from them'* [namely their initiative – HH] nonetheless, accept it from them since they have divined My true Will, that such was My Will that they should bestow **an ox from each leader and a cart from every two.**